

## Първа глава

*Декемврийска нощ, 1537 г.*

**В** бурна нощ посред зимата на 1537-а година най-великият маг на света събра и освободи всичките си домашни прислужници, загърна се с пътническата си пелерина, взе жезъла си в една ръка, а в другата – малка дървена кутия, затворена със сребърна закопчалка и запечатана със смола, излезе сред развихрилата се суграшица и закричи към пристанището и – ако му потръгнеше – безсмъртието.

Суровото време беше прогонило от улиците всички освен най-окаяните жители на града. Просяците и скитниците бяха вгълбени в борбата си за оцеляване до зазоряване, така че магът вървеше необезпокояван през кишавите улици. Никой дори не го забеляза; вдигнеха ли се нечий очи, леденият дъжд, връхлитащ сякаш от всички посоки наведнъж, щеше да ги жилне. Никой освен един човек.

На трийсетина крачки разстояние го следваше фигура, кокалеста като улично псе, парцалива като просяк. Приличаше на купчина пръчки и оръфани парчета плат, незнайно как крепяща се на свирепия вятър; при по-близък оглед обаче наблюдателят (макар и такъв да нямаше) би видял, че е жена, измършавяла, очукана от времето, но здраво стъпила на земята. Очите ѝ бяха впити в гърба на мъжа и не се откъсваха от него, колкото и силно да я биеше суграшицата.

Под пелерината си магът здраво стискаше малката кутия. Във вътрешността ѝ, обвита във вълна, се криеше кесийка от телешка

кожа, с избродирани символи за защита и отблъскване на враговете. В кесийката имаше две неща: овално огледалце в кадифено калъфче и пръстен, наглед издялан от дърво, макар и да не беше.

В огледалото се спотайваше къс от душата на мага. Пръстеният носеше всичката магия на света.

Той излезе от плетеницата от тесни улички и забърза по широкия път край замръзвания канал, където вятърът най-сетне бе успял да си избере една-единствена посока и фучеше с пълна мощ. Не се страхуваше особено. Откакто бе овладял изкуството си, беше виждал с очите си много повече, отколкото всеки друг човек на земята, което му беше помогнало да надживее боязливостта. Въпреки това предметите в кутията му бяха безкрайно ценни и нямаше търпение да се отдалечи, да прекоси морето и да стъпи на английска почва.

Дори в това проклето време отливът и вятърът, духащ към открито море, не позволяваха на пристана да се обезлюди напълно. Наложил му се да забави крачка, за да си проправя път през осветените от фенери групички колари и лодкари, струпани край скрибуцащи лодки. Това го накара да се озърне наоколо и за пръв път да забележи преследвача си.

Пръстите му се вкопчиха още по-силно в кутията.

– Йохан!

Гласът ѝ освободи място за себе си във въздуха, образувайки пролука между грохота на виелицата и трополенето и пляска на корабите във водата. Той се закова на място, все още с гръб към нея.

Щом жената го настигна, вятърът утихна. Вместо суграшицата, от небето се засипаха снежинки и се застилаха по качулката и раменете на пелерината му. В неусетно връхлетялата ушите му тишина се долавяше гузният кънтеж на сърцето му. Светът край тях бе застинал. Двамата стояха под снега, сякаш останали сами, както след много, много години щеше да ги намери последната им зима.

Той въздъхна и затвори очи.

– Как се озова тук? – попита я той.

– Йохан, обърни се. – И тя като него говореше на латински.

– Знам какво ще видя.

– Тогава ме погледни.

Той нито се обърна, нито продума.

– Време е да ми върнеш онова – продължи жената, – което ми отне.

При тези думи очите му се отвориха. Той притисна кутията плътно до сърцето си.

Тя протегна отворена ръка към гърба му и я задържа неподвижно.

– Не можеш да понесеш бремето – каза тя. – Избави се.

Без да се обръща към нея, магът повиши глас.

– Не съм те търсил. Пусни ме да вървя по пътя си.

– Да си ме търсил? – Никога досега не я бе чувал гневна. Не смяташе, че е податлива на човешки страсти. Ледените късове в гласа ѝ режиха не по-леко от зимния мраз. – Никога не си ме търсил. Нито можеш да ме отпъдиш. Но ако не се обърнеш сега, Йохан, наистина ще си тръгна, и най-големите ти страхове ще се сбъднат.

Изтекоха няколко секунди, без никой от двамата да продума. Снежинките образуваха бели сенки по ръба на пелерината му и се топяха в студени капки по лицето на жената.

Той стисна решително устни и направи крачка напред.

Тя нададе отчаян вопъл, мигновено заглушен от завърналия се вятър. За част от секундата вихрите грабнаха снежинките и ги понесоха в яростен танц из вледенената мрачина. Той се озърна наоколо, но парцаливата жена вече я нямаше. Поне беше изпълнила заканата си да изчезне.

– Господин Джон Файст! – прогърмя нечий глас.

С това име се беше представил пред капитана. Корабът и екипажът му бяха английски. Той се извърна с гръб към вятъра и

видя един моряк да му маха, а отвъд него пристанищните светлини сияеха през лъскавата завеса на суграшищата.

Стиснал здраво кутията, скрита под пелерината му, той последва мъжа и се качи на борда на кораба.

До няколко часа мократа виелица поутихна и тъй като магът беше изразил желание да побързат, подплатявайки го със солидна сума, корабът отплава към открито море. Вятърът беше силен, но непроменлив и екипажът не срещаше особени трудности. С прииждането на зората обаче се разрази буря. Цял ден свирепи ветрове тласкаха безмилостно кораба на запад и надалеч от пристанището, откъдето господин Джон Файст се бе надявал да започне живота си отначало. Когато опасността да бъдат изхвърлени прекалено далеч от сушата стана реална, а бурята продължаваше да вилнее с неукротима мощ, капитанът пое риска да заходи към онази част на английския бряг, към която ги водеше вятърът, с надеждата да се добере до голямото пристанище в Пенрин. Тъкмо приближаваха устието на река Пенрин, когато своенравният вятър се изви внезапно, разбивайки кораба в подводните скали. Всички се удавиха: капитанът, екипажът и всички пасажери. Включително господин Джон Файст.

В очите на останалия свят най-великият маг на земята просто бе напуснал дома си една зимна нощ, изчезвайки безследно. С времето започна да се носи мълва, че бил продал душата си, за да овладее магическото изкуство, и когато дошъл моментът дяволът да си потърси своето, магът потънал вдън земя. Скептичната епоха приела на драго сърце поучителната притча. Вярвайки, че Йохан е в ада, където е и мястото на хора като него и чудатия им занаят, дори мъдреците почти не се замислили, че заедно с него вдън земя потънала и всичката магия на света.

# ПЪРВА ЧАСТ

## Понеделник



## Втора глава

Гавин Стоукс се размърда нервно на седалката си и мислено подкани влака да потегли по-скоро. Отвъд прозореца майка му стоеше на перона и му махаше с вяла усмивка. Но това, което наистина го притесняваше, беше че тя ще се разплаче.

Не му пречеше самото плакане, донякъде беше привикнал с него. Притесняваше го това, че ако майка му рухнеше точно в този момент, можеше да размисли и да го спре. Баща му вече буташе количката за багаж към перона, където спираше влакът за лондонското летище „Хийтроу“. Гавин го видя да обръща глава и да ѝ казва нещо през рамо; нещо, което накара тъглчетата на устните ѝ да затрепкат още по-силно – и точно в този момент, съвсем беззвучно, светът отвъд прозореца помръдна и се заизплъзва от погледа му.

– Грижи се за себе си, Гав, ангелчето ми – долетя до него слабият ѝ вик. Тя направи няколко стъпки напред по перона, но осъзна, че вече не може да го настигне. – Обичам те!

– И аз теб, мамо – оформи той беззвучно с устните си. Баща му вече се бе изгубил от поглед. След секунда майка му също изчезна. Влакът ги изостави и започна да набира скорост, сякаш и той нямаше търпение да се измъкне от родителите и всичко останало: дом, училище, Лондон, и го отведе на възможно най-далечното място, на което можеше да отиде човек, без да напуска границите на Англия.

Той подпря чантата си на масичката и зарови из нея, докато не напипа хартиения плик, който беше взел от бюрото на майка си същата сутрин. Предишната нощ бе сънувал, че влиза в стаята ѝ, отваря едно от чекмеджетата, претърсва го и изважда съ-

щия този плик. Така беше разбрал къде точно може да го намери.

Вече беше отворен. Той разгърна двата листа хартия, мимо-летно изненадан при вида на ситния, сякаш избродиран с конец почерк. Но защо ли се учудваше: естествено, че леля Гуен не би използвала принтер, едва ли имаше такъв.

*„Скъпа ми Из, [нямаше дата]*

*Дано все още умееш да разчиташ почерка ми; знам, че мина доста време. Искрено съжалявам да чуя за неприятностите ти, но толкова много се радвам, че ми писа! Мисля за теб постоянно; ако щеш вярвай, но е така. Възможността да ти помогна е същински дар за мен. Много съжалявам, че работата и тукашните ми грижи не ми позволяват да дойда в Лондон за цяла седмица, НО имам друга идея и те моля да я обмислиш. Наистина искам да помогна на трима ви с Найджъл и Гавин. Защо не изпратиш Гавин да ми погостува, докато вие отсъствате от Лондон? Помисли си. Моля те! Вече е пораснал – навярно повече от мен самата (отгатнах мислите ти, нали, Из?) [Тук беше нарисувала малко намигащо усмихнато личице, и то много умело: имаше доста издължената брадичка на леля Гуен и дългата ѝ коса.] Сигурна съм, че ще се справи с пътуването. Ти сама каза, че си бил същият като преди, тъй че едва ли има причина да го мислиш за няколко часа във влака. Ще го чакам на гарата в Труро и дори няма да му се налага да се приспособява към промяната в обстановката.*

*Толкова ще ми е приятно да ми погостува, пък може би и на него ще му се отрази добре да се откъсне от всичко поне за малко. [На устните му изплува широка усмивка. Нито майка му, нито леля Гуен можеха да си представят колко добре му се отразяваше.] Това място може да се окаже идеално за него. Освен това двамата винаги сме се погаждали. Знам, че мина доста време, откакто идвах за последно, но до ден-дневен му изпращам картички, така че, надявам се, не ме е забравил напълно.*

[Усмивката се превърна в намръщена гримаса. Не беше получил от леля си Гуен нито една картичка, поне за последните години.] *Тук не е краят на земята, има добронамерени хора, които биха ми помогнали при нужда. Представям си с какво нетърпение очаквате пътешествието си двамата с Найджъл; нека ви помогна, за да си починете от тревоги за няколко дни.*

*Пък и бездруго, ако трябва да съм откровена, не ми се вярва изобщо да има място за тревоги, знаем си го Гав; сигурно е нещо, което онези от училището са пропуснали да забележат преди, а ние самите възприемаме като типично поведение за Гав! И все пак ми се ще да ти бяха казали какво е. Струва ми се много несправедливо от тяхна страна, само те затормозяват допълнително. Из, много ми се иска да бях до теб, за да те прегърна. Моля те, опитай да не се разстройваш. Знам, лесно ми е на мен да го кажа, но пък винаги съм знаела, че в момчето ви има нещо специално, хубаво, най-доброто. [Гав спря да чете и за момент изпразни съзнанието си от всичко, докато бурениясалите покрайнини на града профучаваха от другата страна на прозореца му.] Както и да е, умолявам те да си помислиш добре, ама НАИСТИНА добре. Подари си заслужената почивка, а на мен – удоволствието да видя племенника си. Пък така и Гавин ще си почине. Знам, че е в последния момент, но ще се получи добре. От теб искам единствено да ми изпратиш отговор и да кажеш на Гав, че в понеделник в 16:48 ще го чакам на гарата в Труро. Сигурно на вас с Найджъл ви е трудно да повярвате, но ми е доста трудно да се докопам до телефон, така че ще трябва да контактуваме по пощата [тук текстът достигаше края на втория лист, затова леля му го беше съгостила още повече и дори го беше извила нагоре по ъгъла на страницата] *она мястото свърши обичам те Из, поздрави на Н и Г, пиши скоро! Гуш Г.*“*

Инициалът на името ѝ представляваше ръкописно ченгелче, чийто край беше удължен в нещо, подобно на драконова опашка

с шип на върха, който някак си бе успяла да вмести в горния ъгъл на листа. Гавин се взираше в него, но не го виждаше.

На него самия му беше отнело доста повече време да се досети, че в него има „нещо специално“, отколкото на смахнатата леля Гуен. През всичките си петнайсет години, с изключение на последните няколко, бе живял в пълно неведение по въпроса. Оказваше се, че специалното нещо се състоеше в това, че му се случваха неща, които не биваше да му се случват. Някои моменти от живота му бяха позволени; на тях никой не обръщаше внимание. Други обаче не бяха.

Откриването на разликата между двата вида беше неприятно изживяване. Дори не бе подозирал, че има нещо нередно, докато всички не бяха започнали да му го казват, но и тогава главата му не го побираше. За жалост излизаше, че именно моментите от живота си, които харесваше най-много, бяха неестествените. Беше започнал да проумява как стоят нещата едва преди няколко години, около периода на записването му в ново училище. Първите симптоми на промяната започна да открива в начина, по който родителите му разговаряха с него. Вместо *Я виж ти* (с усмивка), все по-често започна да чува *О, стига де, Гав* (със свъсени вежди). После дойде и *Гавин, не смяташ ли, че вече си прекалено голям за това?* (За какво, питаше се той, за какво?). После и *Виж какво, Гав, трябва да престанеш с това*, и *Не искам да слушам такива глупости повече и едва ли някой друг иска да ги чува*. Реакциите ставаха все по-остри, докато една нощ не се изплаши, че баща му наистина ще нарани някого. Именно в онази нощ проумя, че правилата на живота му се бяха променили завинаги, изневиделица, без въпроси и обяснения.

Същата нощ беше станал от леглото, за да отиде в стаята на родителите си, защото госпожица Грей му беше казала, че майка му е мъртва.

Госпожица Грей почти не се обаждаше. Даже никога не се обаждаше, освен в сънищата му, но дори тогава думите ѝ бяха

малко странни и обърквачи, и неразбираеми, както обикновено се случва в сънищата, макар че винаги бе имал чувството, че схваща смисъла им. Онази нощ обаче думите ѝ за пръв път бяха съвършено ясни. *Слънцето изгрява над гроба на майка ти.* Той се беше събудил мигновено, обзет от тревога. Знаеше, че няма как майка му наистина да е мъртва или пък да има гроб, защото докато се унасяше в сън, я беше чул да пуска радиото на долния етаж, и все пак го глождеше безпокойство. Понякога виждаше разни неща в сънищата си, преди да са се случили, а госпожица Грей винаги присъстваше в тях. Затова беше отишъл до стаята на родителите си и бе отворил вратата.

– Мамо?

Шумолене на чаршафи, а след това баща му бе вирнал рязко глава.

– Гавин? Какви ги вършиш, по дяволите?

– Мама добре ли е?

– Какво...? Божичко, колко е часът?

– Мамо? – Но майка му не беше отвърнала, а и не чуваше дишането ѝ. Виждаше единствено тъмна издупина под пухения юрган, като могила от пръст. Обзет от страх, Гавин бе светнал лампата.

– Ау! Какво...? – Баща му беше извърнал сънено, зачервено на места лице от ярката светлина, но за няколко ужасяващи момента майка му не беше помръднала изобщо, подсилвайки увереността на Гав, че отново е видял истината в съня си. Първата му мисъл беше, че оттук нататък ще живее само с баща си – идея, толкова потресаваща, че го бе накарала да изпищи от ужас.

– Мамо!

Тогава, разбира се, издупината под юргана се беше размърдала и майка му се беше надигнала, рошава и в недоумение заради внезапното събуждане.

– Гавин? Какво има?

Тогава Гавин се беше разплакал.

Майка му бе седнала в леглото, извиквайки го до нея, приглаждайки косата му с длан. Той се беше качил на леглото до нея.

– Ох, дявол да го вземе – беше измърморил баща му, докато майка му, наполовина разтревожена, наполовина ядосана повтаряше:

– Какво има? Какво има този път?

– Мислех, че си мъртва.

– Боже Господи. – Баща му беше опипал слепешката нощното шкафче, доближавайки часовника до очите си със стон.

– Какво...? Гав, Гав! Глупчо такъв. Откъде ти хрумна такава ужасна идея?

И тъй като всичко това се беше случило преди четири-пет години, когато още не се беше научил какво не му е позволено да говори, а и защото в мъчителните секунди преди майка му да се събуди го беше обзел парализиращ страх, истината бе излязла от устата му.

– Госпожица Грей каза... каза, че майка ми е мъртва.

Баща му беше стоварил часовника върху нощната масичка с такава сила, че навярно го беше счупил.

– Омръзна ми, мамка му! – беше изкрещял, ужасявайки Гав, който до онзи момент си бе мислил, че ругатните са просто неприлична шега. Реакцията на майка му беше още по-ужасяваща. Тя беше замръзнала, беше пребледняла като човек, попаднал пред лъча на прожектор, и тогава, вместо да протегне ръце към Гавин, някак се беше свила в самата себе си с необяснимо боязлив поглед в очи. Баща му го беше изгонил от спалнята с рев и ругатни, и удари по масата, и крачейки тревожно към стаята си, Гав бе чул още крясъци отвъд затръшнатата врата, докато накрая майка му не беше изпищяла „Не съм! Не съм!“ толкова силно, че навярно бяха осъзнали що за врява вдигат и се бяха умълчали. Гав беше седнал с изопнат гръб в леглото си, скован, сякаш се мъчеше да запази равновесие.

Дори преди тази нощ беше започнал да проумява, че на

родителите му не им е приятно да слушат за госпожица Грей. Дразнеха се, задето не можеха да я видят. Като се замислеше, гневът им беше оправдан, макар че нямаше смисъл да се ядосват, при положение че май никой друг не я виждаше; но пък и това не беше нищо ново, така че не разбираше защо изведнъж им беше скимнало да негодуват. Като малък често ги беше чувал да разказват със смях за въображаемата му приятелка, ако случайно я споменеше пред някого. „О, това е въображаемата му приятелка.“ Това, както излизаше, беше правилното название за хората като госпожица Грей. И другите деца си имали въображаеми приятели, или поне някои от тях, макар че не след дълго установи, че той самият не познава такива. Стигна и до заключението, че приятелите му не обичаха да говорят по този въпрос, което му се струваше съвсем логично, понеже и той не обичаше да го разпитват за госпожица Грей. Беше му малко трудно да разказва за нея, тъй като тя изобщо не се държеше като другите хора. Явно това им беше особеното на въображаемите приятели. Бяха тайни, различни. Единственият човек, който наистина обичаше да говори за нея, беше леля Гуен – всъщност толкова много обичаше да говори за нея, че Гавин намираще ентусиазма ѝ за леко смущаващ и обикновено се стремеше да смени темата. „Госпожица Грей истинското ѝ име ли е?“ Ами, просто така ѝ викам, сещаш се, като жените, които ме гледат вместо мама в училище и ги наричам госпожица Сандра и госпожица Мара; реших, че е като тях, ама понеже не ми се представи, ѝ измислих името „Госпожица Грей“, защото косата ѝ е доста посивяла\*. „На какви игри си играете с нея?“ Ами, не играем игри, а просто... „Разказва ли ти разни истории?“ О, да! Е, нещо такова. „Какви?“ Сещаш се. Странни работи. Ама не са точно истории. А може ли да ми купиш сладолед, преди да се приберем? „Виждаш ли я в момента?“ (Гос-

---

\* От англ. ез. *grey* означава *сив*, *посивял* – Бел. ред.

пожица Грей се усмихваше леко, клатейки глава.) Не. Искам обикновен „Магnum“.

След омразната нощ с крясъците и блъскането Гавин започна да внимава пред кого я споменава. Не помнеше друг път да ѝ се е ядосвал така. Реши, че го е излъгала за майка му, тоест тя беше виновна за скандала, не той. И все пак случката беше странна и обезпокояваща, защото госпожица Грей никога не грешеше. Освен това между родителите му се беше случило нещо по-сериозно от гълченето. Дори на сутринта се усещаше, че нещо не е наред. В паузите между малкото думи, които си разменяха, се долавяше странно прашене.

На следващия ден майка му го привика за един от сериозните разговори. Разбирал ли, че не можело да говори такива неща. Не му ли хрумвало, че така разстройва хората. Мама и татко те обичат много. И:

– Гавин, нали знаеш, че госпожица Грей не е истинска?

*Да, мамо.* Да, знаеше. „Истински“ бяха нещата, към които мама и татко проявяваха интерес, като вестниците и крикета, и килима, и парите, и други такива. Неистински бяха онези, които не виждаха и не ги интересуваха като приказките и госпожица Грей, и птиците в главата му, и чудноватите хора, които мяркаше от време на време. Отдавна беше научил разликата помежду им и я приемаше, също като тази между червеното и синьото.

– Ами тогава не смяташ ли, че е време да се сбогуваш с госпожица Грей?

Гав беше достатъчно голям да усети на мига, че в думите на майка му се криеше по-дълбок смисъл от очевидния. Безспорно въпросът ѝ му прозвуча глупаво, тъй като знаеше, че се сбогуваш с някого само когато си тръгва, но не го каза на глас. Както при всички сериозни разговори, които се провеждаха в седнало положение, майка му говореше за нещо свършено различно, за друг, неизказан проблем, намесващ мистериозна тъга и упрек. От опит знаеше, че ако обърка в предположението си относно

истинската тема на разговора, тя или ще се разплаче, или ще го отпрати по онзи неин си начин, който му внушаваше ужасно чувство за вина.

– Просто си мисля, че вече си твърде голям да играеш на подобни игри.

Моментално беше схванал ситуацията. От него се очакваше да се преобрази. Да започне да се вълнува от килими и вестници, и пари. Да заприлича на баща си. Да *порасне*.

– Е, ще се постарая ли вече да не я споменавам? А, Гавин? По-лесно ли ще ти е, ако ѝ напишем прощално писмо? Може да направим списък с всички приключения, които ѝ предстоят оттук нататък. Толкова места може да посети. Нищо чудно да ѝ е писнало от Лондон.

Той беше кимнал, защото знаеше, че мълчаливото съгласие е най-добрият и бърз начин да сложи край на сериозен разговор като този. Тайничко обаче си мислеше колко нелеп е планът на майка му. Госпожица Грей не беше от хората, които тръгваха на приключения, не беше като героите от книгите.

– Нали няма да си тръгнеш? – беше я попитал при следващата им среща. Двамата стояха на пасарелката, по която пресичаше железопътните релси на връщане от училище. Ръмеше потискащ ситен дъжд. Тя го беше погледнала с почти печалното си лице и бе протегнала напред ръце, загребвайки локвичка дъждовна вода в шепите си. После се беше привела, духвайки леко върху водата, а накрая беше отворила пролука между двете си длани, изцеждайки съдържанието им върху релсите под тях.

– Моля те, недей – беше ѝ казал Гав с неприятно чувство в стомаха си. – Моля те, не ме оставяй с мама и татко.

Тя отново беше свила ръцете си в шепи, но този път ги беше издигнала над главата му. Той бе погледнал нагоре, за да види какво прави, и за негова изненада тя бе започнала да пропуска дъждовна вода от шепите си по устните му. Водата имаше мрачен, самотен вкус, но и някак утешителен. Макар и госпожица

Грей да не продумваше наяве, в повечето случаи разбираше и нея, както и много други безгласни същества, затова знаеше, че току-що му бе обещала да не го оставя да „пораства“ без нея, независимо от това, че идваха тъмни, самотни времена.

За жалост порастването се случи от само себе си, без да го пита дали иска, или (какъвто беше случаят) не.

В течение на следващите месеци и години Гавин спря да я умолява. Изобщо спря да говори с нея. Странеше от празните, тихи кътчета, от самотните алейки зад оградите на задните дворове и калната, обрасла с шубраци пътека, по която теглеха корабите от и към реката – изобщо онези закътани местенца в града, където най-честно се случваха нещата, които не биваше да се случват. Все по-ясно му ставаше, че тези неща не нарушаваха само правилата на родителите му, но и един друг правилник – огромен сбор от неписани закони, които не важаха само въщи, а и имаха мистериозно влияние навсякъде другаде: в училище, на почивка, по купони – изобщо навсякъде, където имаше хора. Нещо му подсказваше, че правилата нямаше да са толкова стриктни, ако леля Гуен беше наоколо, но леля Гуен вече не им гостуваше, защото, както постепенно започна да се досеща, родителите му не я канеха. Може би и тя беше също толкова незаконна, колкото и госпожица Грей. Нямаше представа. Никой никога не му беше разяснил системата.

Идеята за въображаемата приятелка трябваше да бъде изоставена. Очевидно това беше просто една от невинните глупави играчки на малките хлапета и не отстъпваше по абсурдност на наивното хрумване на майка му да напишат писмо до госпожица Грей. Каква се явяваше тя тогава? Призрак? Съучениците му често говореха за духове. Имаше и цял куп книги за тях: беше изчел всички, до които бе успял да се докопа. Нищо в тях дори не се доближаваше до госпожица Грей.

– Откъде знаете, че призраците не съществуват? – беше попитал веднъж на вечеря.

Баща му беше оставил чашата си и беше застанал като статуя. Гав си мислеше, че проявява остроумие, намирайки начин да говори за госпожица Грей, без всъщност да я споменава, но веднага му стана ясно, че баща му го беше надушил; същото важеше и за майка му. Във въздуха над масата отново се беше появило онова странно прашене.

– Ами – беше подхванала внимателно майка му, – като че ли науката говори за това. Знаем как е построен светът. Има много начини да проверим дали едно нещо е вярно, или не, което пък ни демонстрира, че призраците не съществуват. Минаването през стени например. Появяването и изчезването. Тези неща просто не са възможни.

– Дерек твърди, че е виждал призрак.

– Много хора разправят така – беше се обадил баща му.

– Значи грешат?

– Просто са малоумни – бе отвърнал баща му в същия момент, в който майка му бе казала:

– Хората могат да си мислят, че са видели разни неща, но ние знаем, че всъщност не е така. Просто се заблуждават. Така че Дерек навярно си е въобразил, или пък, знам ли, сигурно светлината е подвела очите му, или...

– Или просто е малоумен.

– Найджъл, моля те. Или просто обича да си измисля разни истории...

– А, да, не се сетих. Може да е лъжец, вместо малоумен.

– За бога, Найджъл.

Пращането беше станало толкова силно, че Гавин почти го чуваше в ушите си, усещаше го с върховете на пръстите си, в стомаха си, по кожата на бузите си.

– Както и да е – беше продължила майка му, прокарвайки пръсти по столчето на винената си чаша, – важното е, че хората не постъпват разумно, като вярват в такива неща.

– А как е разумно да постъпят?

– Да посещават скъпи училища – беше отвърнал баща му. – Макар че явно и това не помага при Дерек.

– Предавам се – беше казала майка му. Гавин беше продължил да се храни мълчаливо, докато прашенето не беше станало направо болезнено, след което се беше усамотил в стаята си.

При следващата му среща с госпожица Грей – три-четири дни по-късно я беше видял да стои в далечния ъгъл на училищния паркинг, плътно загърната в безцветната си пелерина и вперила поглед в него – беше опитал да постъпи разумно. Въпреки че както винаги я виждаше свършено ясно пред себе си, беше решил да си втълпи, че я няма. Все едно се мъчеше да повярва, че колите ги няма на паркинга, дърветата зад тях – също. Все едно се мъчеше да си внуши, че той самият не съществува.

И така Гавин започна да осъзнава, че има нещо необичайно в него.

В момента, в който положението с истинските неща – домът му, училището, родителите му, единайстата и дванайстата, и тринайстата му годишнина – започна да се влошава, същото сполетя и неистинските неща. Сънищата му започнаха да се променят по объркващ начин. Понякога си мечтаеше госпожица Грей да се върне в тях, понеже там като че ли можеше да го докосва и да му говори, но в други случаи настръхваше при мисълта, защото тъмнината и самотата приближаваха все повече и повече. Продължаваше да го измъчва чувството, че сънува неща, които предстоеше да се сбъднат, но сега вместо простички случки като срещата с лисица в градината или градушка, или това, че майка му си е загубила очилата, в сънищата му присъстваха тъмни птици с огнени клюнове, надвиснала над града пушилка, студен морски бряг, а на него – ескимоска, грижеща се за умиращ кит: неща, които нямаше как да се случат наяве, и въпреки това чувството, че са истински и го очакват беше още по-силно, отколкото в някогашните, сбъдващи се още на утрешния ден сънища. Промяна се усещаше и в госпожица Грей. Сякаш знаеше, че Гавин е решил да се отърве от

нея, и тя на свой ред започна да го умолява да не я напуска. Все по-трудно и по-трудно му ставаше да си спомни думите, когато се събудеше, но в същото време нещо му подсказваше, че е важно да я слуша. Колкото повече се стараеше да загърби и забрави странностите си, толкова по-силно го притискаха те.

– Върви си – беше казал на госпожица Грей един февруарски следобед. Беше клекнала върху бетонния парапет на крайречната пътека и рисуваше с пръсти върху водата: приливът беше много висок. Беше решил просто да я подмине, но вместо това тръгна право към нея. Тинестата вода се виеше на въртопчета около ръката ѝ, образувайки малки спирали и браздички, точно каквито ги описваше науката.

– Просто си върви, чу ли? Остави ме на мира.

Без да го поглежда, тя беше взела една суха клонка и бавно я беше потопила във водата. Отливът застъпваше упорито, завличайки товара си от листа и боклуци надолу по течението, но клонката не помръдваше. Малки вълнички обливаха върха ѝ, сякаш беше закотвена в тинестото дъно. Госпожица Грей беше взела друга, по-дълга клонка. Обръщайки поглед към Гавин, беше закрепила втората до първата и беше разперила пръстите си над реката, а течението най-сетне бе успяло да грабне и двете, понасяйки ги заедно.

– Не ме е грижа – казал беше Гав. – Забрави. Не искам да идвам с теб. Вече изобщо не ме е грижа. Искам просто да се махнеш от живота ми.

Някакво куче беше подушило панталона му. Гавин стреснато се бе извъртял и бе видял жена в спортен екип, навярно собственичката на кучето. Тя го беше погледнала за момент, преди да прецапа напред по пътеката.

– Защо ми причиняваш всичко това? – беше изсъскал той, когато жената се беше отдалечила достатъчно, че да не го чува. – Защо избра точно мен? Защо не мога да съм като всички останали?

Тя беше вдигнала ръце от водата и беше закричала към калното парче земя, където стоеше Гав. После се беше заела да заглажда с длани калта, заличавайки отпечатъците от подметки. Малките ѝ груби ръце бързо се бяха наслоили с черна кал. След като беше направила гладко петно с размерите на кленов лист, беше взела още една клечка, издрасквайки с нея малка извита бразда в калта.

– Забрави – беше казал Гав, обърнал ѝ беше гръб и се беше запътил към дома.

Той самият обаче не бе успял да забрави. Оттам идваше проблемът. Колкото и да се стараеше, не съумяваше да постъпи разумно. Затова следващия път, когато мина по крайречната пътека, ден или два по-късно, спря до мястото, където беше клекнала госпожица Грей. Там, сред изпомачканата кал и чакъла, все още си личеше загладеното парче земя, в което като в пясъка на плажа беше изписана една-единствена дума.

### *ЕЛА*

Гавин се беше взирал в нея дълго време. После я беше стъпкал с подметката на обувката си.

Времето натежаваше върху плещите му. Вече никога не говореше с нея. Сънищата му представляваха вихрушка от гъст мрак, осветен от огън, изпълнен с прокобни гласове, надвикващи се на чужди за него езици. Беше четиринайсетгодишен и нещастен. Скъпото училище си бе свършило работата и той най-сетне започваше да осъзнава, че не е възможно госпожица Грей наистина да съществува, че е въображаема, че е като грешка в изчисленията на съзнанието му, съдрано място в платното на картина, печатен дефект. Разбираше, че опитахе ли да разкаже за живота си пред някого, единственото впечатление, което щеше да остави, щеше да е за човек със сериозни психични отклонения.

А що се отнасяше до *хубавото, най-доброто* нещо в него...

Гавин прибра писмото от леля си в пощенския плик и стисна клепачи за момент, изтръпвайки при спомена за разговора си с господин Буши миналата седмица.

В крайна сметка беше решил да попита някого къде бърка, някой на светлинни години от баща му.

Разговорът не беше минал по план, и ето докъде го беше довело това.

Усети, че влакът намалява скоростта си.

Метна чантата си на съседната седалка, опъна крака колкото можа по-надалеч под масата с надеждата да възпрепятства заемаването на отсрещната седалка, после се престори на заспал. Усети как влакът спира. Големите врати се отвориха с щракване и се затвориха с глухо тупване; множество гласове и звуци от наместване на куфари по багажните рафтове изпълниха вагона. Като че ли всичката шумотевица го подмина и когато влакът отново затрака по релсите с пълна скорост, той се престаши да отвори очи.

За негово съжаление една възрастна дама бе съумяла да заеме отсрещната седалка до прозореца, без въобще да се смути от опънатите му крака. Седеше с облежната в дланта си брадичка и вперен през прозореца поглед, а като видя отражението му в стъклото, се усмихна бегло, но достатъчно да му внуши чувството, че е редно да се поизправи и да прибере краката си. Това своеобразно поражение го подразни още повече. Всъщност не беше възрастна дама, а по-скоро жена на средна възраст (за петнайсетгодишния Гавин това понятие описваше всеки с три или четири пъти по-голям от него), но със старомодна, посивяла прическа и свободен кафяв пуловер. Усмивката, с която го беше удостоила, беше кратка и рязка.

*Най-добре да си пъхна слушалките в ушите*, помисли си той и бръкна в чантата си. Жената не беше извадила нито роман, нито плетиво, нито снимки на внуците си или някои от другите неща, с които Гавин предполагаше, че жените на средна възраст

убиват времето си във влака – *всъщност не носи абсолютно никакъв багаж*, забеляза той, *да се надяваме, че пътуването ѝ ще е кратко*, – хич не му се искаше да отваря възможност за разговор. Сложи си слушалките, отново се отпусна в седалката си и зарея поглед през прозореца, придобивайки каменното, безразлично изражение, което използваше в училищния автобус.

Използваше преди.

Не виждаше нищо, напомнящо му за дома. Нямаше нито улични лампи, нито къщи, нито хора. Тежкото сивкаво небе надвисваше над зимни полета и стърнища. Докато меланхоличният пейзаж прелиташе покрай него, Гавин опитваше да си представи на какво разстояние се намира от родителите си. Поглеждаше часовника си на всеки половин час, докато не настъпи моментът, в който се отлепиха от земята, губейки връзка със страната, в която се намираше той самият. Навярно и те бяха не по-малко доволни да се измъкнат за известно време. Майка му щеше да се тревожи, но нямаше да ѝ се удаде нито една възможност да го сподели през цялата предстояща седмица (*Няма да позволя на оня хлапак да провали почивката ни.*) Леля Гуен нямаше компютър, нито пък телефон. Живееше на едно от онези хълмисти зелени късчета земя по самите предели на географската карта. Майка му не можеше да иска друго от него, освен да ѝ обещае, че на всеки ден-два ще намира място с обхват, за да оставя съобщения на телефонния секретар у дома. Представяше си я как се измъква от компанията на баща му и се затваря в банята с мобилния си телефон, за да прослуша записаните съобщения. Преди няколко години подобна мисъл би го разстроила. Сега просто я отблъсна и я запрати надалеч при родителите си. В мига, в който беше стигнал до заключението, че нещастieto му не ги касае, той беше спрял да се вълнува от тяхното.

Пейзажът ставаше все по-суров с всеки изминат километър. Железопътната линия минаваше под хълмове, чиито ливади се изгубваха с приближаването си до върха, отстъпвайки място на

кафеникави шубраци. Местността нямаше нищо общо с онова, което родителите му наричаха „провинцията“: понятие, обхващащо областта край дома на другата му леля, сестрата на баща му – достатъчно далеч, че гостуването за неделен обяд да отнема цял ден, но и достатъчно близо, че да имат стимул да се връщат. Природата в онзи район изглеждаше сякаш беше сглобена от фигурките в стария му детски комплект с влакче и релси: хамбар, ограда, дърво, крава, телефонна будка, всичките разхвърляни безразборно върху зелено сукно с някоя и друга гънка по него. Гледката, която му се разкриваше сега, по никакъв начин не можеше да се пресъздаде в миниатюрен пластмасов вариант. Лондон като че ли беше на другия край на света; а и родителите му вече със сигурност бяха във въздуха (Гав хвърли още един поглед на часовника си, за да се увери, но той беше спрял) и официалното начало на седмицата му на пълна свобода бе поставено.

След дълго пътуване влакът достигна следващата гара. Гавин се замисли дали отново да не се престори на заспал, но жената на отсрещната седалка вече беше извадила книга от дамската си чанта – някакъв туристически пътеводител – и за щастие четеше доста задълбочено. Слизашите бяха повече от качващите се. Гавин беше проучил няколко карти и знаеше, че вече достигаха точката, от която Англия започваше да изтънява, сливайки се с океана.

А ето го и него: океана. Появи се изневиделица. Най-внезапно изникна тъкмо до релсите. Имаше тясна плажна ивица, където шепа дебело облечени хора бяха прекъснали разходката си, за да погледат как минава влакът, а отвъд нея – нищо: необятно спокойно открито поле от празнота, отразяващо коремите на графитеносивите облаци. От другата страна на влака като стени се извисяваха чукари с цвета на мръсна тухла.

За пръв път, откакто се беше качил на влака, се замисли за обратното пътуване, от което го делеше едва седмица, за това, че изобщо трябваше да се върне у дома.

Влакът влетя в един тунел и прозорецът внезапно му показва вътрешността на вагона. Запленен от океана, Гавин беше свалил гарда си и твърде късно осъзна, че очите му случайно са попаднали право върху отражението на жената отсреща, чийто поглед пък беше вперен в неговото отражение.

– Винаги ме кара да подскоча от изненада – отбеляза тя.

Той изруга вътрешно. Беше съумял да стигне дотук, без да се впримчи в някой безсмислен разговор с непознат, и не искаше да опропастява остатъка от безценното си време на уединение, започвайки такъв точно сега.

– Ммм. – Нямахте представа за какво говори жената, а и не го интересуваше. Заби поглед в скута си.

– Въпреки това е най-хубавата част от пътешествието. Океанът и всички тези тунели. Винаги ми напомнят, че минеш ли оттук, вече наистина си на югозапад.

– Така ли? – Придаде си възможно най-равнодушен тон и най-показно извади телефона от чантата си, но това не я спря.

– Обожавах да пътувам сама, когато бях младо момиче. Беше ми приятно да гледам през прозореца. И нямаше нищо по-ужасно от това някой тягостен дъртак да ме заговори.

Той почервения, по-скоро ядосан, отколкото засрамен.

– Хе – изсумтя с принудена усмивка.

– Към Корнуол ли си се запътил?

Директен въпрос. Нямахте как да му се измъкне.

– Мхм, Труро.

– А! И аз слизам там.

Чудно.

– О, ясно. – Трябваше да я изтърпи през целия път. Пусна си игра на телефона с надеждата да ѝ демонстрира, че има по-интересни занимания от това да слуша дрънканиците ѝ, но и това не помогна. Тя извади пакетче ментови бонбони от дамската си чанта и обели станиола.

– Вкъщи ли се прибиращ? Бонбонче?

– Ъ, не, благодаря. И не се прибирам, живея в Лондон. – Отново наруга сам себе си. Това навярно беше последният му шанс да сложи край на разговора, преди да набере скорост, а вече беше издал повече от нужното. Лоша работа.

– Хмм. Не съм наричала Корнуол свой дом от момическите си години, но май вече е такъв. Както сам виждаш, връщам се към корените си. – Тя потупа с пръст корицата на книгата си. Заглавието ѝ беше „Практическо ръководство към дивата природа на Корнуол“. Не схващаше смисъла, а и не го интересуваеше. – Идвал ли си преди? Да нямаш семейство в Труро?

Ако се виждаше, че просто убива времето с приказки, Гавин можеше да продължи с грубото сумтене и накрая директно да се затвори, но във въпросите ѝ се долавяше търпеливо любопитство, от което като че ли нямаше измъкване.

– Ъ-ъ. Не може да се каже. Водили са ме веднъж като бебе. Май сме ходили до някакъв плаж.

– Е, няма за какво да съжаляваш. Лятото си има своите положителни страни, но всички плажове са еднакви. Винаги се стремя да идвам през есента или зимата. Вятърът, дъждът. Но ваканционният сезон още не е започнал или греша?

Възможността за избавление просветна пред очите му. Може би истината щеше да свърши работа и да я отблъсне. Той я погледна в очите и опита да си придаде бунтарски вид.

– Още не. Просто ме изритаха от училище.

За момент му се стори, че е постигнал успех.

– О – каза тя, стрелвайки поглед надолу и веднага нагоре.

После се облегна назад с огромна усмивка на лице.

– Ама че работа! Мен също.

Явно беше изцъклил очи. Тя се приведе напред през масата, ухилена като съзаклятничещ тийнейджър.

– Все тая, млъквам вече. Желая ти всичко хубаво. – Тя го потупа по ръката и без да сваля усмивката от лицето си, отново заби поглед в книгата, смучейки ментовия си бонбон.

Той се огледа из вагона със смътното намерение да се премести. Жената не му приличаше на откачалка. Точно обратното всъщност; изражението ѝ беше живо и я караше да изглежда по-млада, отколкото предполагаше останалата част от външния ѝ вид, и ѝ придаваше излъчване на смирена ведрост, което донякъде му напомняше за господин Буши, най-интелигентният му познат. Може би именно това го спря да стане и да си намери друго място, колкото и да си повтаряше, че е кръгъл глупак и че всеки момент може да го заговори наново. Но така или иначе нямаше много свободни места. Като нищо можеше да се насади на някой още по-лош.

Тъкмо беше успял да се поотпусне отново, когато погледът ѝ отскочи от книгата към хълмовете отвъд прозореца и по лицето ѝ се изписа лека гримаса.

– Май има още време до Плимът, а? – каза непознатата, очевидно на себе си. За да не рискува, Гавин се отпусна назад в седалката си и притвори очи. Тя проточи шия, надничайки нагоре-надолу по железопътната линия.

– Сигурна съм, че не сме подминали Айвибридж...

Влакът забавяше скоростта си и това я беше притеснило. Постепенно премина към бавно пълзене, шумът внезапно се увеличи, а прозорците почерняха. Навлезе по-надълбоко в тунела и спря.

Групичка деца от далечния край на вагона се престориха на уплашени и започнаха да викат: Ууууууууууу. Гав усили музиката си.

Не изслуша докрай извинението на машиниста. Нещо си за временна електрическа неизправност. Децата изпъшкаха в хор.

Ненадейно цялото осветление на вагона изгасна. Музиката в ушите на Гав също секна.

Последва момент на съвършена тъмнина и тишина, после вагонът се изпълни с тънки писъци и хихикане, и прекалено гръмки разговори. Нямаше абсолютно никаква светлина, дори

смътен отблясък. Гав намери чантата си слепешката, предполагайки, че жакът на слушалките му се е измъкнал. Не беше. Извади тапичките от ушите си. Дланите му се потяха.

Злокобен рев избухна в мрака.

*ОТОТОТОИ!*

Гавин се сви от страх и ръцете му подскочиха невидими да прикрият лицето му. Крясъкът бе долетял от пространството точно над главата му.

*Отототои! Отототои! Попои! Попои!*

Прилошаваше му от ужас. Жуженето от притеснените разговори във вагона продължаваше, макар че зловещите крясъци трябваше да са го потушили. Той покри ушите си с длани и наведе глава. В същия момент от другия край на коридора някой се зададе с фенерче в ръка. С появата на клатушкащата се бяла светлинка вагонът се изпълни с всеобщо *Aaaaaa*.

Жената от отсрещната седалка го гледаше втренчено със скрито в сенките лице.

Седалката до нея беше заета от друга жена, която Гав ментално разпозна като госпожица Грей. Позна я по силуета на сплетената ѝ коса и формата на загърнатите ѝ с пелерина рамене, и тънките ѝ ръце, преплели пръсти върху масата пред нея. Позна я и по нещо друго – петнайсетгодишната връзка помежду им; чувстваше я близка като собственото си отражение. Но никога досега не я беше срещал в затворено пространство; и освен в сънищата си, не беше чувал и дума да излиза от устата ѝ – не беше чувал дори въздишка, да не говорим за оглушителен, нечовешки, безумен рев, като този, който отново запрати в негова посока.

– *ОТОТОТОИ!*

Гавин подскочи неволно. Усещаше погледа на жената от отсрещната седалка върху себе си. Срамът го изгаряше отвътре. Опита да смени позата на тялото си и да скръсти ръце, сякаш досега просто се е опитвал да си намери място. Беше повече от очевидно, че никой друг не бе чул умопомрачения вой на госпожица Грей.

Той беше единственият преследван от духове, единственият прокълнат. Нямаше представа с какво е заслужил това ново наказание, нито пък защо госпожица Грей вече е способна да се явява в затворени помещения и да пици неистово в ухото му. За миг си представи едно нетърпимо бъдеще, в което крясъците ѝ нямаше да утихнат, докато не го подлудеше напълно, докато не го превърнеше в безумеца, за когото очевидно го вземаше господин Буши.

Обви тялото си с ръце и стисна клепачи.

Изведнъж вагонът отново светна.

Гавин опита да се съсредоточи върху дишането си. *Не поглеждай нагоре, не казвай нищо, не отвърщай на ничий поглед.* Боеше се, че ако любопитната жена го попиташе дали е добре, съществуваше вероятност да я зашлеви.

– Дами’господа – запращаха колоните във вагона, – говори мшинистът, ‘звинявамесе заз’бавянето, проблем’т сеотстранява и възмож’найскоро продълж’ваменапред, благ’д’ря.

Влакът бавно запълзя.

*Ела.*

Беше гласът на госпожица Грей. Разпозна го от сънищата си, но едновременно с това не го беше чувал досега, не и същинския му звук, трептенето на тоновете му във въздуха.

*Ела.*

Женски глас, не по-малко груб и сив от самата нея, но с осезаема сила, каквато винаги излъчваше и обезпокоителната ѝ статичност. Като че ли целеше да вдигне клепачите му.

*Той идва. Те идват.*

*О, Боже,* помисли си Гав. *Не точно сега, не точно тук. Не поглеждай нагоре,* каза си наум, стиснал здраво зъби. *Просто дръж очите си затворени.*

*Пируващите се събират.*

Гавин не смееше да помръдне, да издаде и стон. Седеше в единия край на влаков вагон, пълен с хора, обикновени хора, другият вид хора. Нямаше какво да направи.

*Опустошителят и Дарът му. Началото е сложено.*

Думите звучаха сякаш ги изкашляше от гърлото си. Влакът започваше да набира скорост и те като че ли се римуваха с трополенето му по релсите, натрапчиви ритмични нелепици.

*Отворена врата. Затворен кръг. Небето е продънено. Свличай се, свличай се. Сестрата на майка му е в полет. Сестрата на майка му я няма. Баща му се зове опустошител. Рожба не ще донесе на света. Ще носи моето бreme. Боли. Боли! Отототои!*

Този път не беше оглушителен писък, а част от несвързаното излияние.

*Той идва, идва. Дарът, бремето. Истината боли. Йу, йу, ох ох какка. Ела. Ела.*

От отсрещната седалка се чу тромаво раздвижване. Тягостната жена ставаше. Гавин надникна за по-сигурно и с ъгълчето на окото си я видя да се промъква край седалката, на която се беше появила госпожица Грей. Госпожица Грей вдигна колене, за да ѝ направи път, и ги скъта под пелерината си. Никой не го гледаше. Гав предпазливо вдигна очи и забеляза, че тези на жената бяха червени, а лицето ѝ – восъчнобледо. Тя мина, залитайки покрай багажните рафтове, и излезе от вагона.

Госпожица Грей се взираше в него, обхванала с ръце пиццалите си; устата ѝ висеше отворена, но вече изпразнена от товара на безсмислените думи.

*Ела, повтори тя.*

Гав не можеше да повярва, че я вижда на такова място, под реалистичната светлина на електрическите лампи, с опрени в тапицираната седалка мазолести, мърляви боси ходила. Изглеждаше като избягала статистка от средновековна постановка. Под тъмносивата си пелерина беше облечена в безформени парцали. Приличната ѝ на птиче гнездо коса беше мазна, черна като сажди. Единствено лицето ѝ демонстрираше нещо съвършено, ужасяващо действително, нещо непресторено.

*Ела, пророни отново.*

Гав се озърна наоколо. Като че ли никой не гледаше в негова посока. Двойката от другата страна на пътеката решаваше кръс-тословица. Той се приведе над масата.

– Върви си – процеди между стиснати зъби. Страните му горяха.

*Ела*, повтори тя. Беше досущ като птица. Очите ѝ имаха онзи матов блясък. Думата звучеше безсмислено в нейната уста: като грачене.

– Моля те – каза той. Вперил беше поглед в лицето между укриващите го завеси на косата ѝ. Боеше се, че всеки момент може да избухне в сълзи. – Остави ме на мира. Не мога да понасям повече.

Тя издаде глава напред.

*Трябва да го понесеш – рече. – Трябва да го понесеш. Ела при мен. Понеси го.*

Плъзгащата се врата изсъска. Без да отлепя очи от него, госпожица Грей се облегна назад и притисна колене към тялото си, за да може любопитната жена отново да се намърда на мястото си до прозореца.

Гавин не знаеше къде да дене погледа си. За момент беше сигурен, че госпожица Грей наистина бе говорила с него, казала му беше нещо точно когато най-малко го бе очаквал. В суматохата на сподавеното си мъчение почти не беше попил думите. Обърна се към прозореца, отпуснал глава в дланите си, и видя, че неприветливи терасирани предградия започваха да изникват по ниските склонове на възвишенията. *Вземи се в ръце*, каза си. *Вземи се в ръце.*

Навлизайки в един по-голям град, влакът отново започна да намалява скоростта си. Няколко човека станаха, заобличаха се и накрая се отправиха към дъното на вагона. Небрежните им разговори и цялостното раздвижване отчасти му внушиха чувство за сигурност, затова дръзна да се огледа наоколо. За негова изненада и облекчение госпожица Грей ставаше от мястото си.

*Той идва – чу я да отронва тихо. – Той идва. Събират се. Тази нощ си свободен.*

И се промъкна през шепата хора, чакащи да слязат на гарата. Влакът спря на перона. Скупчените пасажери я повлякоха навън от вагона. Никой така и не усети присъствието ѝ; просмуква се като вода в пролуките помежду им. Той долепи чело до стъклото, за да види как излиза на перона, но нея я нямаше.

Почувства как го обзема облекчение.

Вагонът значително се беше изпразнил, когато влакът напусна гарата. Навън дневната светлина лека-полека угасваше. Едва ли оставаше още много път. На Гав му хрумна, че навярно вече можеше да си намери по-уединено място, където да се настани сам и да си върне самообладанието.

Тъкмо се канеше да изпълни идеята си, когато почувства нечий пръсти върху китката си. Жената на средна възраст се беше привела към него.

– Извинявай – подхвана тя с тих глас, – обещах, че няма да те безпокоя, но трябва да свърша едно нещо, а ми трябва свидетел. Малко ме е срам, честно казано. Обикновено не се държа толкова откачено, повярвай ми.

Гавин беше твърде втрещен, за да ѝ отвърне по какъвто и да било начин.

– Трябва да се случи точно тук, докато минаваме по моста. Ще отнеме само секунда. – Той надникна през прозореца, безпомощно проследявайки погледа ѝ. Движеха се по виадукти над улиците, отдалечавайки се от гарата. Зимният следобед, и бездруго свъсен, започваше да притъмнява все по-бързо. Облаците бяха потънали надолу и вече се превръщаха в гъста мъгла. – Ще те помоля да изслушаш обещанието, което искам да направя пред себе си. Така ще е по-официално. Сигурно вече проклинаш късмета си, задето избрах точно тази седалка, а? Или нещо такова. – Нарездаше като кречетало и дори не му остави време за отговор. – Както и да е, дано не възразяваш. След това обещавам

да си мълча. – Тя извади малка бутилка от джоба си и докато говореше, развинти капачката ѝ и наля малка доза от течността, ухаеща на уиски, в обърнатата капачка. – Така, готово. – Градът остана зад гърба им и влакът полетя между облите стоманени ферми на голям мост. Далеч под тях се виждаше широка река. – Е, започвам. Слушаш, нали?

Той не знаеше как другояче да отвърне, освен с кимване.

– Така. Хубаво. Аз, Хестер Лайтфут, тържествено се заклевам докато съм жива да не пресичам тази река отново. – Тя изля съдържанието на капачката в гърлото си. – Да пукна иначе. Е, това би трябвало да свърши работа. Благодаря ти. Ако някой път ме засечеш източно оттук, имаш позволенията ми да... ох, знам ли... да ме тикнеш пред някой автобус например. Искаш ли глътка?

Влакът започна да набира скорост, гмурвайки се в гъстата мъгла.

– Не... благодаря.

Тя завъртя капачката върху гърлото на шишето.

– Благодаря ти, че ме изтърпя. Това беше Тамар. Реката, която подминахме. Всичко на запад от нея е в територията на Корнуол. Завръщам се у дома, така че реших да отбележа повода както подобава. – Тя потупа с пръст върху отворената страница на книгата в скута си. – И аз съм като червеноклюната гарга. Връщам се у дома завинаги. Между другото, името ми е Хестер, както вероятно си се досетил вече. – Тя протегна ръка към него.

Червеноклюната гарга ли? Сега вече Гавин се увери, че от пълна лунатичка го бе делила само една маса. *Взимай чантата и дим да те няма*, каза си наум, но тъй като ръката ѝ стърчеше пред него, нямаше начин.

– Гавин – представи се той, здрависвайки се с нея, бесен на себе си.

– Приятно ми е да се запознаем. Разправят, че душата на

крал Артур се вселила в червеноклюна гарга след смъртта му. – Тя постави книгата си на масата и му показа с пръст. – Дълго време ги нямало по тези земи. Явно хората решили, че са си отишли завинаги. Да, но се върнали в Корнуол преди няколко години. Реших да възприема завръщането им като добра поличба.

Гавин сведе поглед. Зрението му беше размътено.

Снимката, която сочеше Хестер, беше на черна птица, чиито клон и крака имаха наситения червеникаво-оранжев цвят на жарава. Внезапно му се зави свят. Картината сякаш беше отзвук на сънищата му, на кошмарите за непрогледен мрак, прорязан от огнени ивици и точки, огласен от пляска на криле, късче от нощния му свят, изтръгнато от него и тикнато пред очите му. Думите на Хестер прозвъняха странновато в главата му – *добра поличба, добра поличба.*

– Добре ли си?

Хестер беше затворила книгата. Той поклати глава и потърка очи.

– Да, нищо ми няма.

– Извинявай, ако...

– Всичко е наред. Забрави.

Тя го загледа със смущаващо непоколебим интерес.

– Хубаво тогава. Спирам със смахнатите номера. Обещавам. – Тя допря показалец до устните си и се облегна назад в седалката си.

Гавин не знаеше доколко може да вярва на обещанието ѝ, затова затвори очи, кълнейки се наум, че ако някога отново му се удадеше блажената възможност да пътува сам, щеше да вземе със себе си книга, колкото тухла, в чиито страници да зарови главата си. Оказа се обаче, че Хестер удържа на думата си, което беше добре, защото той не можеше да се преструва на заспал достатъчно убедително. Беше го толкова страх, че госпожица Грей отново ще се появи във влака, докато очите му бяха затворени, че изобщо не можеше да се отпусне. След известно време

напълно се отказа. Явно батерията на телефона му, като тази на ръчния му часовник, беше свършила, въпреки че умишлено я беше заредил същата сутрин. Нямаше какво друго да прави, освен да гледа през прозореца.

Тесни долинки прелитаха като духове през смрачаващата се мъгла. Влакът спираше на гари, които му се струваха почти изоставени с потъналите си в къпинаци и мокри сиви цветове перони или подкреплението си от неприветливи къщи. След известно време дочу известието, че следващата спирка е Труро. Повечето от малкото останали във вагона пасажери вече събираха багажа си. Той взе чантата си и се нареди до вратата. Някой беше свалил прозореца. Колелата свистяха шумно, а хладовитият въздух миришеше на мокра дървесна кора. В небето не беше останала почти никаква светлина.

Гав видя, че Хестер Лайтфут се присъединява към опашката пред вратата, но като че ли беше загубила интерес към него. Въсщност по лицето ѝ се беше появило учудващо празно изражение, сякаш беше загубила интерес към всичко. Устните ѝ потрепваха леко; говореше си сама беззвучно. Когато влакът спря с леко друсване, едва не падна и измърмори нещо под носа си, хващайки се за багажния рафт.

Гавин слезе на перона и се заоглежда трескаво за леля Гуен. Според часовника на гарата бяха закъснели само с няколко минути. Хората, повечето мълчаливи, се отправиха със забързана крачка към изхода и към някое по-приветливо място. Гав не виждаше леля си никъде, затова се включи в потока от пасажери, излизайки на улицата през билетния салон.

Няколко коли работеха на празен ход, но леля Гуен не го чакаше в никоя от тях. Мъглата, която поглъщаше фарове и стопове нагоре и надолу по улицата, като нищо можеше да бележи ръба на света.

Върна се отново да огледа перона. В далечния му край се бяха струпали група хора, повечето ученици, но сред тях мярна

и Хестер Лайтфут. Искаше му се да избягва другите деца почти толкова, колкото и нея, затова седна на най-неосветената пейка, която успя да открие, и остана там, докато и последните пътници не се разотиваха.

Изтекоха минути. Леля Гуен я нямаше.

Нощта и студът го обгръщаха все по-плътно.